

JEDNODUŠE POHÁDKY

IVETA DUŠKOVÁ

ILUSTROVALA: GABRIELA DUŠKOVÁ POPOVIČOVÁ

JednoDUŠE pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iveta Dušková

JednoDUŠE pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JEDNODUŠE POHÁDKY

JEDNODUŠE POHÁDKY

IVETA DUŠKOVÁ

ILUSTROVALA: GABRIELA DUŠKOVÁ POPOVIČOVÁ

Albatros

© Iveta Dušková, 2025

Illustrations © Gabriela Dušková Popovičová, 2025

ISBN tištěné 978-80-00-07861-8

ISBN e-knihy 978-80-00-07863-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno mým vnoučatům Táničce, Tobíkovi, Violce,
Kryštůfkovi, Kašparovi alias Olíkovi, Emílkovi, Edíkovi
a Teíkovi a možná i těm, kteří se k nám do rodiny přijít
teprve chystají.*

OB SA H

11

O bramboře

*Pohádka pro vnučku,
která se nerada myje*

O Alíkovi, Micce a Lízince

*Pohádka pro vnoučka,
který je mlsný a miluje zmrzlinu*

15

29

O dvojnici

*Pohádka pro vnučku, která si nevěří
a bojí se, že udělá chybu*

O mravenčí královně

*Pohádka pro vnoučka,
který miluje mravence*

41

54

O Šamprlíkovi a Krákorákovi

*Pohádka pro vnoučka,
který se rád bojí*

77 **O veselém smutku**
*Pohádka pro vnučku,
která má v sobě starou duši*

O Smíškovi **86**
*Pohádka pro vnoučka,
který se rád směje*

96 **O červeném autíčku**
*Pohádka pro vnoučka,
který si rád vymýšlí hlouposti*

O obrovi a jeho hovínku **107**
*Pohádka pro vnoučka,
který nechce spát,
a taky pro všechna vnoučata,
kterým babičky vypráví pohádky*

135 **Povídání** pro všechny,
kdo mají v sobě schované pohádky
a bojí se je přivést na svět

O BRAMBOŘE

Pohádka pro vnučku, která se nerada myje

Bylo, či nebylo? Tož sami posuďte.

V jedné malé vesničce žila holčička s babičkou. Dobře se jim vedlo, rády se měly a na zahrádce všelike bylinky a zeleninu pěstovaly.

Však jeden háček v tom jejich žití přece jen byl.

Ta holčička, říkejme jí třeba Andulka, se vůbec nechtěla mýt a hlavně si vůbec nechtěla mýt uši.

„Počkej, jednou ti za ušima vyrostou brambory,“ říkala její babička.

Ale Andulka se babičce smála: „To je hloupost, brambory rostou na poli nebo u nás na zahrádce.“

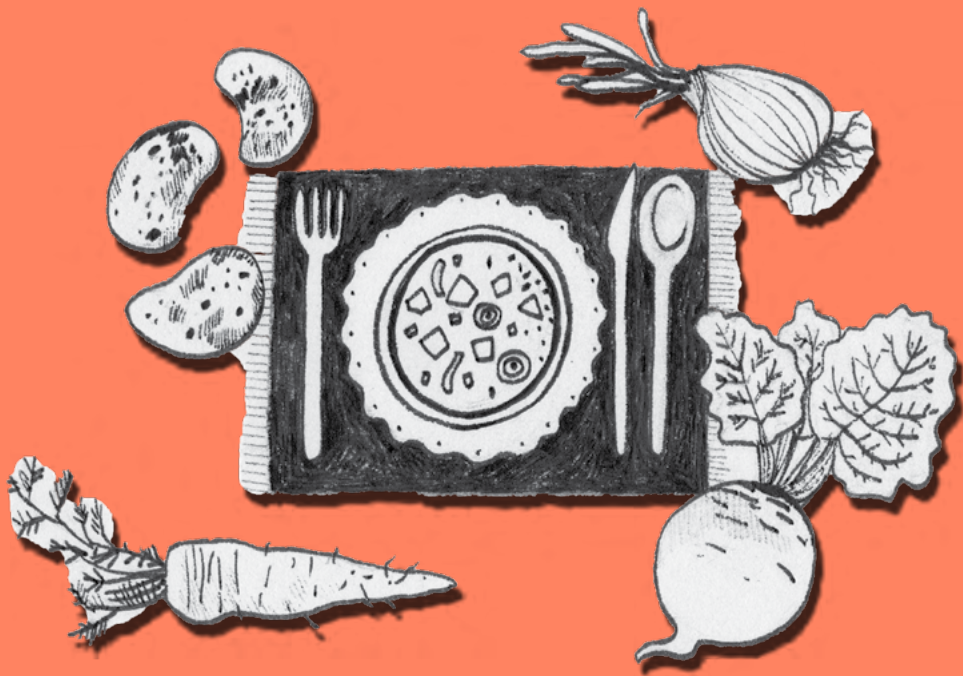
Jenže pak se jednoho rána probudila a ucítla, že ji pod hlavou něco tlačí. Podívala se tedy pod polštář i na polštář, ale nic neviděla. Pak si sáhla na uši a zděsila se. Jako velká náušnice jí z ucha visela brambora.

„Pomóc, pomóc!“ běžela s křikem za babičkou.

Babička se na ni jen smutně podívala: „Holka moje nebohá, vždyť jsem ti to říkala, když si ty uši neumyješ, tak ti tam vyrostou brambory. A je to tady.“

„Babičko, prosím tě, pomoz mi, takhle přece nemohu za kamarády. Budou se mi leda smát.“ A Andulka smutně pohlédla směrem k velké lípě, kde si vždy po obědě hrávala s dětmi z vesnice.

„Těžká rada, Andulko, no... leda bych z těch tvých brambor polévku uvařila.“ A jak babička řekla, tak také učinila. Výborná polévka to byla.

I jel kolem bohatý obchodník. Libou vůni polévky ucítil, z auta sesedl a do chalupy vkročil. „Jsem pocestný a hlad mám jako vlk. Rád zaplatím, když mne chutnou krmí po hostíte.“ Babička se ničemu nedivila a polévku hostu nalila. Ten první sousto do úst vložil a zajásal: „Nikdy jsem nic tak lahodného nejedl. Ty brambory jsou neuvěřitelně chutné. Odkud pocházejí?“ Babička se podívala na holčičku, a protože babičky nikdy nelžou, odpověděla popravdě: „Z uší mé vnučky Andulky.“

Bohatý obchodník byl na ledacos zvyklý, a tak ani nehnul brvou a řekl: „Jsem nejbohatší obchodník s bramborami na světě. A vaši vnučku angažuji do své firmy. Zařídím jí ten nejpeknější květináč v naší zimní zahradě a do toho ji zasadím.“

Andulka se těch slov strašně polekala. Rychle vyběhla ven z chalupy a utíkala, co jen jí malé nožky dovolily. Ale pak celá uondaná klesla do mechu a usnula. A když se probudila... byla najednou ve své postýlce. Rychle si sáhla na uši, ale po bramborách ani památky. „Cožpak se mi to celé jen zdálo?“

Možná zdálo a možná taky ne. Tož sami posudte!

Dobrou noc a hezké sny!

O ALÍKOVĚ, MICKĚ A LÍZINCĚ

*Pohádka pro vnoučka,
který je mlsný a miluje zmrzlinu*

„Babí, vyprávěj mi pohádku!“

„A jakou bys chtěl?“

„No o tom pejskovi, co chtěl všechno mít.“

„O pejskovi, co chtěl všechno mít? Tu asi neznám.“

„Ale znáš. Vždyť jsi mi ji už vyprávěla.“

„Jejda, ale já si na ni nepamatuju.“

„Babí, pamatuješ. Začínalo to: Byl jednou jeden domeček a v tom domečku bydleli pes Alík, kočka Micka a malé koťátko Lízinka.“

„Aha, už si vzpomínám. A u toho domečku měli zahrádku, kde pěstovali kytičky a taky zeleninu.“

„No, hlavně rajčátka, protože ty mám rád. S tou mozzarella. A taky dost často dělali tiramisu, protože to jim mooc chutnalo, jako mně. Jo a taky chodili na zmrzlinu, vanilkovo-čokoládovou. Třeba i pětkrát denně.“

„Prosím tě, takhle to opravdu bylo?“

„No jasně, že bylo.“

„A nebolelo ta zvířátka břicho, když jedla takhle moc sladkého?“

„Nebolelo, oni se vždycky toho břicha zeptali: ‚Hele, břicho, nebude tě bolet, když si dáme ještě jednu zmrzlinu?‘ A ono odpovědělo, že ne, že na ni má taky obrovskou chuť.“

„Tak to bylo odvážné břicho. Protože moje břicho by to teda nechtělo.“

„No jasně, protože tvoje břicho už je starý a má rádo jiné věci.“

„A co si myslíš, že má rádo moje břicho?“

„Přece kafičko. A taky si ho dáš někdy i několikrát denně.“

„To je pravda. Tak budem pokračovat v té pohádce, jo?“

„Jo. A babí, až budu velkej, tak víš, co budu pít?“

„To nevím.“

„Pivo, jako táta. Ale ne pětkrát denně.“

„Tak to se mi ulevilo. Pokračujeme?“

„Babi, a víš, že já už jsem to pivo ochutnal, teda jenom pěnu, a docela mi chutnalo? Třeba by si ten pes Alík taky moh' dát skleničku piva a kočka Micka po obědě kafičko a Lízinka tu zmrzlinu.“

„No, vidíš, to není špatný nápad. Tak dobře poslouchej...“

*Žili si v domečku šťastně a spokojeně... Alík si vždyc-
ky po obědě dal skleničku pivečka, kočka Micka kafíč-
ko – nejraději měla kapučínko – a malá Lízinka do-
stala do misky vanilkovo-čokoládovou zmrzlinu. Až
jednoho dne kdosi zabušil na dveře. Byl to pes Rex. Žil
sám na kraji vesnice v takové zblešené boudě.*

*„Pusťte mě dovnitř. Už nechci být sám,“ zvolal hro-
movým hlasem, až se zvířátka polekala a raději pus-
tila Rexe dovnitř.*

*„Máte to tu hezký. Takový čistý a voňavý. Nemohl
bych bydlet s vámi? V mojí boudě už se mi nelíbí, smr-
dí to tam.“*

*Zvířátka se na sebe trochu rozpačitě podívala. Moc
dobře věděla, co je Rex zač. Byl nepořádný, a co se
mu líbilo, to si prostě a jednoduše vzal. A navíc to byl
opravdu velký pes. Domeček byl pro něj malý.*

*„No, víš, Rexi, tenhle dům není asi dost velký pro
nás pro všechny, takže...“*

*„Takže co?“ zaburácel Rex. „Jestli je moc malý pro
všechny, tak vy pěkně vypadnete. Hmm, to je skvělý
nápad. Domeček bude můj a vy koukejte vymajznout.“*

*Pes Alík chtěl cosi namítnout, ale Rex na něj vyce-
nil zuby a Alík taktak stačil uskočit.*

„Asi nám nezbyvá nic jiného než odejít,“ řekla Micka, vzala Lízinku za packu a všichni tři smutně vyšli na ulici.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Lízinka.

„To je to, co ale vůbec nevím,“ odpověděl Alík.

„Já mám nápad,“ řekla Micka a druzí dva se na ni s nadějí podívali.

„Pamatujete se, jak jsme tuhle na procházce po lese šli kolem takové velké skály?“

„Na to si vzpomínám,“ přitakala Lízinka.

„Vyrazíme tam a podíváme se, jestli v té skále není jeskyně, kde by se dalo přespávat.“

„To není špatný nápad,“ uznal Alík, ale hned ho napadaly otázky: „Jenom... Co budeme jíst a čím se přikryjeme? Nebude nám zima?“

„Babí, já taky znám takovou jeskyni a strašně rád bych v ní někdy přespal, třeba s tebou. Mohli bysme si vzít spacáky a náš plynový vaříč. Anebo bysme si rozdělali oheň... Babí, umíš rozdělát oheň bez sirek?“

„To teda neumím.“

„To nevadí, tak bysme si vzali sirky. Povídej dál.“

Najednou si Micka uvědomila, že v zahradním altánku mají staré spacáky a taky plynový vaříč a ještě navíc starý ešus. Připomněla to ostatním a ti se moc zaradovali. Tajně se vrátili k domečku a ze zahradního altánu si vzali tři staré spacáky, plynový vaříč, ešus a dokonce tam našli i skleněný demižon na vodu. Každý něco popadl a rychle s tím uháněli k lesu, aby je Rex nenačapal.

Došli až ke skále a tam skutečně objevili vchod do jeskyně. Lízinka se zaradovala: „To bude dobrodružo.“

Vlezli dovnitř a byli moc mile překvapeni. Jeskyně totiž působila skoro útulně. I Alík musel uznat, že tady jim nebude tak zle.

Rozhodl se, že půjde nabrat k potoku vodu. Micka zatím rozdělala oheň a Lízinka připravila místo na spaní. Když se Alík vrátil s vodou, oheň už vesele plápolal. Nalil tedy vodu do ešusu a postavil ji na dva kameny nad oheň.

„Přinesu ostružinové listy a uděláme si lahodný čaj,“ navrhla Micka. A jak řekla, tak taky učinila.

V jeskyně bylo moc příjemně. Všichni seděli kolem ohně a popíjeli čaj z ostružinového listí.

„Babí, ten čaj z toho ostružinovýho listí mám taky moc rád, anebo taky mátovej nebo šalvějovej. Babí, a co jedli? Neměli hlad?“

„Tak to zjistíme, jo?“

„Jo.“

„No jo, ale co budeme jíst?“ zeptala se Lízinka, které už trochu kručelo v bříšku.

„To je pravda. Já už mám hlad,“ přítakal Alík.

„Co, co, nekoukejte tak na mě. Prostě se v lese musíme po něčem porozhlédnout,“ rázně jim odpověděla Micka. A jak rozhodla, tak také udělali. Všichni se vydali do lesa najít něco k snědku.“

Lízinka natrhala lesní jahody a maliny, Alík našel spoustu jedlých hub a Micka dokonce v potoce ulovila tři pstruhy.

„To bude úplná hostina,“ jásali.

A tak si pěkně opekli pstruhy s houbami a jako zákusek si dali maliny s jahodami. A jak měli plná bříška, přišla na ně únava. Řádně se zachumlali do spacáků a sladce usnuli.

A tak v té jeskyni žili celé léto. A dobře se měli. Celý den pobíhali po lese, kde byla spousta dřeva.

Sbírali lesní plody. Kromě malin a lesních jahod taky borůvky, ostružiny a brusinky. Nasušili spoustu hub a hlavně poznávali lesní zvířátka. Třeba paní lišku s liščaty, starého jezevce, veverky...

„Babí, a proč my lidi nežijeme v lese, vždyť je to mnohem zábavnější než v domě. Já bych chtěl žít taky v té jeskyni.“

„Bez elektřiny, bez internetu, bez teplý vody?“

„Jo, protože já bych chtěl, aby to bylo jako doopravdy.“

„Počkej, to si musíš vybrat, buď to bude jako, nebo doopravdy.“

„Chci, aby to bylo doopravdy.“

„Tak jo, něco už vymyslíme.“

„Babí, ještě mi dopověz tu pohádku. Co se stalo s tím Rexem?“

„To je pravda, na toho jsme skoro zapomněli.“

Alík, Micka i Lízinka si žili v jeskyni a v lese moc dobře a vlastně jim nic moc nechybělo.

Zato Rex, ten už tak spokojený nebyl. On totiž domeček už vůbec nebyl tak krásný, čistý a voňavý jako předtím. Naopak byl špinavý, neuklizený. Všechno v něm bylo pozpřevracené a rozházené a pěkně to tam

smrdělo. Pes Rex nejdřív snědl všechny zásoby ve spí-
žárně i na zahrádce, zašpinil všechno nádobí, vyvá-
lel se ve všech postelích, vytahal ze zásuvek a skříní
všechny věci, a když už nebylo kam šlápnout, tak zase
odešel. Zpátky do staré a smradlavé boudy se mu ne-
chtělo, a tak se vydal do lesa.

A jak tak šel, najednou uslyšel, jak si kdosi vese-
le zpívá. Byli to Micka, Alík a Lízinka. Zrovinka byli
u potoka a chytali pstruhy. Rex je uviděl a rozběhl
se k nim.

„Co tady děláte?“ vyštěkl na ně.

Zvířátka se na Rexe polekaně podívala.

„Chytáme tu pstruhy,“ řekl odvážně Alík.

„To je dobře. Mám obrovský hlad, tak mi nachytejte
pořádnou hromadu pstruhů, nebo sním vás.“

Zvířátka to vystrašilo a rychle Rexovi naházela
všechny pstruhy, které nachytala.

„Chci víc a víc a víc a ještě víc,“ štěkal Rex jako po-
minutý. Jenže jak tak hltal jednoho pstruha po dru-
hém, jeden se mu v hubě vzpřícil a Rex se začal du-
sit. Mával kolem sebe prackami, až spadl do potoka
a proud ho unášel dál a dál.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy JednoDUŠE pohádky.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.